

Od autorky romantickej série DIMILY

Estelle
Maskame

AKO
SOM
SA STALA
MILOU

COO
BOO

Ako som sa stala Milou

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame

Ako som sa stala Milou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**AKO
SOM
SA STALA
MILOU**

**Prečítajte si od Estelle Maskame
aj úžasnú romantickú sériu DIMILY:**

Vieš, že ta milujem?

Vieš, že ťa potrebujem?

Vieš, že mi chýbaš?

Viem, že ťa chcem

ESTELLE MASKAME

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Estelle Maskame: Becoming Mila
Copyright © Estelle Maskame 2021
Translation © Zuzana Smolinská, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2721-1
ISBN e-knihy 978-80-566-2767-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2768-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2766-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre dve najjasnejšie hviezdy na oblohe,
Jensena Buchana a drobca Buchana.*

1

Pokašľala som to.

Pravdupovediac, fakt som to pokašľala!

Mám čo robiť, aby som sa ako-tak držala na nohách pod váhou výčítiek a pulzujúcej bolesti hlavy. No úprimne, po tom, čo som včera vyviedla, si trpieť zaslúžim.

Úplné ticho v miestnosti narúša len nenápadné vrčanie klimatizácie a ja sa snažím fixovať svoj pohľad na šmuhu, ktorá špatí náš biely mramorový jedálenský stôl.

„Ako sa len z tohto teraz vyveľčieme?“ vzdychne si Ruben a v jeho hlase neomylné počujem frustráciu. Očividne so mnou už stráca trpezlivosť a chce mi dať najavo, že už má týchto improvizovaných stretnutí s cieľom nápravy mojich prúserov totálne po krk.

„Tak na to máme predsa teba!“ vyštekne mama a horúčkovo čosi vytúkava do mobilu. „Takže láskavo zamakaj na nejakom dobrom riešení.“

„Marnie, existuje len určitý počet vylomenín, ktoré dokážem nenápadne zamiesť pod koberec,“ kontruje jej Ruben. „Bulvár sa už prirodzene namotal na skutočnosť, že sa tvoja dcéra stáva spoľahlivým zdrojom šťavnatých škandálikov.“

Potláčajúc nevoľnosť nenápadne pozriem hore. Ruben ku mne sedí chrbtom a pozerá do svojho Macbooku, položeného

na kuchynskej doske. Mama je naplno zamestnaná svojimi dvoma mobilmi: jeden používa na pracovné a druhý na súkromné účely. Dokonca aj v takúto extrémne skorú rannú hodinu si už stihla naniest dokonalý mejkap a vyfúkať vlasy, pripravená okamžite čeliť novej vlne negatívnej publicity. Ukázali sa aj nejaké dve ženské z produkčnej firmy: určite niekto z manažmentu, no, pravdupovediac, nemám ani len potuchy, ako sa volajú. Jedno mi je však celkom jasné: sú maximálne vytočené.

„A nemohli by sme to proste zakamuflovať za náhlu nevoľnosť a nízky tlak?“ navrhne jedna z nich a zadíva sa na mňa. Okamžite uhnem pohľadom.

„No jasné, to sa nám určite prepečie!“ odvetí Ruben svojím typickým spevavým hlasom. Keď sa otočí na stoličke, všimnem si, že kríčovito zviača čelusť. Ruben sa v našich životoch vyskytuje už dobrých desať rokov, no ešte stále mi občas naháňa strach. Položí laptop na stôl predo mňa a nakloní obrazovku. „Len sa pozri!“ vyzve ma, no ja sa hanbím natoľko, že sa neodvažujem prečítať si titulky. „Mila! Pozri sa!“

Cítim, ako mi začínajú horieť líca, no prinútim sa pozrieť na obrazovku plnú pootváraných, čiastočne minimalizovaných okien. Keď vidím tú bulvárnu smršť, pocítim zovretie v hrudi a sotva sa dokážem nadýchnuť.

Z DCÉRY EVERETTA HARDINGA JE PORIADNA DIVOŠKA

MILA HARDINGOVÁ A JEJ ŠKANDALÓZNA SCÉNKA
NA TLAČOVKE K „BODU VZPLANUTIA:
BEZ ŠANCE NA NÁVRAT“

NEVIE SI EVERETT HARDING USTRÁŽIŤ VLASTNÉ DECKO?

„Naozaj ma to mrzí,“ hlesnem tichým, zachrípnutým hlasom. Mám totálne sucho v ústach, a tak to vyznie akosi slabo a neúprimne.

„Tvoje ospravedlnenia sú nám teraz na dve veci,“ vyštekne Ruben a berie laptop preč zo stola, späť na kuchynskú linku. Potom obráti svoj hnev na ženské z produkčnej firmy. „A kto z vás génirov si myslel, že je okej ponúknuť Everettovej šesnástročnej dcére šampanské na tomto type podujatia?“ chce vedieť. „Ja vám to poviem. Ten, kto by si vo vašej agentúre už nemal ani škrtnúť!“

„Nikto mi to šampanské neponúkal,“ preruším ho, pretože sa cítim dosť zle aj bez toho, aby som do svojej šlamastiky namočila aj ďalších úbožiacov. Okrem toho je to predsa len a len moja chyba. Moje rozhodnutia a konanie, moja zodpovednosť. „Tie poháre tam skrátka už boli naliate. A keď sa nikto nepozeral, proste som si jeden zobrala.“

Ruben ma ponad plece obdarí znechuteným pohľadom.

„Mila, máš už dosť rokov na to, aby si chápala, že bulvár s radosťou využije aj to najmenšie zakopnutie a vyrobí z toho poriadny škandál. V momente sa im pred očami premietne, ako budú takéto titulky perfektne predávať. A nerátaj s tým, že by s tebou sympatizovali len preto, že si takmer ešte decko. Hlavne keď si decko Everetta Hardinga.“

Zazvoní telefón a jedna z manažérok kamsi odchádza, štekajúc príkazy osobe na druhej strane linky.

„Naozaj ma to mrzí,“ zopakujem po neviem koľký raz. Ako si mi je však jasné, že to stále nie je dosť. Čo iné však môžem robiť? Hryziem si do spodnej pery s pohľadom zavrtaným do stola a snažím sa potlačiť slzy.

„Ale veď ja viem, zlatičko,“ ozve sa mama. Zloží oba mobily na stôl, prisadne si ku mne a objíme ma okolo pliec. Voniam ako rozkvitnutá lúka jarných kvetov. „Keď sa na to pozrieme realisticky, pre tínedžera je len prirodzené na ceste k dospelosti experimentovať. Nehnevám sa na teba, ja len...“ Bradou sa mi oprie o plece, a keď vydýchne, jej dych ma poštekľí na krku. „Iné deti si môžu dovoliť kde-tu niečo vyvieť. Ale ty ten luxus nemáš. Naša rodina je stále na očiach a práve teraz sa na nás pozornosť verejnosti sústreďuje ešte o čosi viac,“ dodá hlbším hlasom.

V jej voňavom, hrejivom objatí sa napokon rozpláčem.

Moje predošlé výčiny boli v porovnaní s týmto prešľapom pomerne mierne. Keď som zo sedadla spolujazdca nášho Range Rovera ukázala paparacovi vztýčený prostredník, pretože som nejakú pozabudla na skutočnosť, že na tomto aute nie sú nepriehľadné sklá, Ruben ma skoro zaškrtil. A keď som sa minulý mesiac zaplietla na instagrame do konfliktu s nejakou céčkovou modelkou, nariadil mi zákaz používania všetkých sociálnych sietí na dva týždne. V porovnaní so včerajškom sa však tieto veci teraz zdajú takmer úsmevné.

Aby som vás uviedla do obrazu: predstavte si nablýskanú tlačovku pri príležitosti uvedenia najnovšieho letného kinohitu, ktorý je zhodou okolností dlho očakávaným vyvrcholením trilógie filmov *Bod vzplanutia*. Luxusná budova kina v Beverly Hills je natrieskaná novinármi, ktorí sa predbiehajú v kladení otázok. Je tu väčšina obsadenia, ale všetky oči sa upierajú predovšetkým na dve hlavné hviezdy: Everetta Hardinga a očarujúcu herečku Laurel Peytonovú. Hviezdy sa na javisku uvoľnene smejú s obecnstvom, odpovedajú na otázky a zanie-

tene hovoria o svojom najnovšom filme. Medzitým sa v zákulisí rozbehla oslava v réžii produkčnej spoločnosti: vždy štýlová manželka Everetta Hardinga pláva davom, kde-tu sa zapojí do živej diskusie s top manažérmi produkčnej spoločnosti a cvakne zopár momentiek zo zákulisia, ktoré potom jej manžel pozdieľa na svojich profiloch na sociálnych sieťach.

No a potom som tam ja, ich dcéra. A práve ja spravím tú neodpuštitelnú nováčikovskú tínedžerskú chybu, keď si zo stola šlohnem pohár šampanského. Na párty, ktorá je už aj tak pod obrovským drobnohlľadom! Malo by mi byť jasné, že toto nie je miesto na prvé experimenty s alkoholom, ale keďže som v zákulisí, vravím si, že si to aj tak nikto nevšimne.

Očividne som sa prerátala.

Tlačovka sa končí burácajúcim potleskom. Keď sa oco objaví v zákulisí, mama ho šťastne objíme a Ruben poprosí šoféra, aby pristavil auto, pretože oco je pre dnešok už naozaj vyčerpaný a nemá energiu sa ďalej socializovať. Potom ma vypoklonkuje za našimi k zadným dverám, kde na nás už číhajú paparacovia s oslepujúcimi bleskami fotoaparátov. Kedysi som si myslela, že sú ako hviezdy žiariace na oblohe, no dnes ma to svetlo už len nepríjemne oslepuje.

Z čerstvého vzduchu sa mi zatočí hlava a potknem sa: narazím do mamy a potom sa zvalím na bariéru, ktorá nás oddeľuje od hlúčiku paparacov. Keď otec zachytí, že sa za ním niečo deje, otočí sa, aby mi pomohol, no Ruben ho gestom potisne k otvoreným dverám pristaveného minivanu. Mama takisto mizne v aute a Ruben sa vracia ku mne: sedím na betónovom chodníku a snažím sa nejako spamätať. Nanešťastie sa mi v tom momente prevráti žalúdok a nevoľnosť je

príliš intenzívna na to, aby som ju dokázala potlačiť. A tak, kým mi v hlave víri, koľko som toho vlastne stihla vypiť, sa tam pred všetkými vyvraciam.

V tom momente nastane explózia cvakajúcich fotoaparátov, mne sa točí hlava a zvuk spúšte mi v nej hučí ako ozvena. Zo všetkých strán na mňa ktosi pokrikuje v nádeji, že pozriem tým smerom a im sa podarí uloviť dokonalú momentku. Niektorí dokonca vykrikujú nechutné otázky, dúfajúc, že zo mňa dostanú ešte nejakú škandalóznejšiu reakciu.

Ruben ma hneď schmatne za lakte a donúti ma postaviť sa. Zdvihnutou rukou nám z cesty odtláča nastrčené fotoaparáty, až kým sa mu nepodarí prepracovať sa k dodávke, vtisnúť ma dnu a zatresnúť za nami dvere. Zvuky hlasov sa v momente stlmia, no na okná auta ešte stále búchajú desiatky rúk.

„Mila!“ Mama zalapá po dychu a zvezie sa na kolená na podlahu auta. Tvár mi chytí do dlaní a snaží sa zastabilizovať moju kolísajúcu sa hlavu. Pozrie na mňa: na stále dokonale nalíčenej tvári má šokovaný výraz. „Si v pohode? Čo sa...?“

No otec otázku dokončí za ňu. V očiach sa mu blýska od hnevu, keď vyštekne: „Čo to má, dopekla, byť? Ty si pila?!“

Ako vravím, úplne som to pokašľala.

No a dnes, na druhý deň ráno, sa mi to zdá ešte minimálne stonásobne horšie. Médiá našu rodinu totálne zvozili. Fotky sú všade na nete. A ja som kompletne strápnila otca.

„Toto sa už začína diať nejako príliš často,“ zahundre si Ruben z druhej strany kuchyne. Vlastne mu celkom rozumiem. Je otcov manažér, a tým pádom sa snaží manažovať aj život našej rodiny. Veď za to mu predsa platíme! A ja mu jeho robotu rozhodne neuľahčujem, keď neustále dráždim hada,

rozumej bulvár, bosou nohou. „Film ide von o štyri týždne. Články o ožratej Mile Hardingovej, ako vracia na kolenách na tlačovke, nám absolútne nijako nepomáhajú!“

„Negatívna publicita okolo našej hlavnej hviezdy určite nie je nič, čo momentálne potrebujeme,“ pridá sa svojou troškou tá z dvoch žien, ktorá v miestnosti ostala. Preloží si ruky cez hrud' a kriticky sa na mňa zadíva. Na našej rodine jej, prirodzene, nejako nezáleží; jediné, čo produkčnú spoločnosť zaujíma, je výška sumy, ktorú jej film môjho otca zarobí.

„Keďže sú teraz letné prázdniny, obávam sa, že tuto mladá dáma bude v hľadáčiku médií ešte viac ako inokedy,“ dodáva Ruben a dôležito si šúcha bradu, akoby usilovne premýšľal.

Utriem si slzy a vymaním sa z maminho objatia. Narovná sa, potiahnem nosom a potom pozriem Rubenovi rovno do očí. „Ako to môžem napraviť?“

Ruben pokrčí plecami. „No ideálne by bolo, aby si sa na nasledujúce týždne niekam stratila, aby sme sa nemuseli stresovať, že sa stávaš novou hviezdou bulváru.“

„Ruben!“ ozve sa varovne mama a ochranársky mi položí ruku na plece. Je celkom jasné, že naňho hľadá s nefalšovaným odporom.

„Čo má byť? Máš lepší nápad, Marnie?“ odsekne sucho.

Vtom zaškrípu kuchynské dvere a v zornom poli mojich spuchnutých očí sa objaví otec. Má na sebe svoje oblúbené slnečné okuliare, zrejme ho bolia oči unavené a citlivé po večerajšom hektickom dni, ruky má zastrčené vo vreckách džínsov. V momente stíchneme a všetkým nám v hlave beží, ako dlho tam asi tak stál a počúval. Mama ma inštinktívne chytí za ruku.

„Mila,“ ozve sa napokon otec a odkašle si. Má hlboký, zastretý hlas, predovšetkým takto ráno: okrem iného je aj toto dôvod, prečo sa mu tak dokonale darí predávať imidž lámača ženských srdc. Posunie si okuliare o čosi nižšie, aby sa mi pozrel do očí. Tie jeho sú podliate krvou a opuchnuté z nedostatku spánku. „Myslím, že bude najlepšie, keď pôjdeš na nejaký čas domov.“

„Domov?“ ozve sa mama a mňa zamrazí. „Toto je predsa náš domov, Everett. A Milin takisto. Tu, pri nás. Pohovorme si o tom v pokoji...“

„Ruben, vybav jej letenku,“ nedbá na jej protesty otec. V jeho pohľade, stále zafixovanom na mojej tvári, na chvíľu preblesne ľútosť. Potom si nasadí okuliare naspäť a potichu povie: „Mila, začni sa baliť. Toto leto stráviš v Tennessee.“

2

PANSTVO HARDINGOVCOV

Honosný nápis je vygravírovaný zlatým písmom na hrubej doske prichytenej na masívnom kamennom múre, ktorý po obvode ohradzuje celých dvesto kilometrov štvorcových rozlohy ranča. Vstupná elektrická brána zrejme funguje na nejaký prístupový kód, ktorý je potrebné naťukať na klávesnici. A ktorý ja očividne nemám. A tak stlačím gombík s označením Pomoc a čakám, čo sa stane.

Šofér, ktorý ma sem priviezol z letiska, už stihol odísť a nechal ma tu stáť, doslova uprostred ničoho, v spaľujúcej horúčave, aj so všetkou mojou batožinou. Na týchto vidieckych cestách býva vždy nejako podivne ticho, pretože k najbližšiemu ranču je to minimálne niekoľko kilometrov po ceste. Niet divu, že je absencia zvukov na takom mieste ohlušujúca. Na také ticho v L. A. nenatrafíte.

Práve si utieram z čela kvapôčky potu, keď ma prekvapí zvuk z reproduktora. Ktosi si odkašle. Vôbec mi nedošlo, že je brána vybavená aj niečím takým.

„Mila! Tak už si tu! Daj mi sekundu.“

Teta Sheri! Ten zahuhňaný, nezameniteľný a upokojujúci hlas som nepočula už pekných pár rokov, aspoň nie osobne. Automaticky sa mi na tvári rozhostí šťastný úškrn.

A tak tu postávam a čakám, potím sa čoraz viac a obzerám si múry týčiace sa okolo mňa.

Keď som bola malá, oplotenie tu ešte nebolo, k ranču viedla z hlavnej cesty len odbočka, žiadne brány, žiadne bariéry. Žiadne zabezpečenie. Len jednoduchá, vetrom ošľahaná, ručne vyrezávaná tabuľa s názvom ranča. Kedysi to, prirodzene, nebolo potrebné. No keď sa tu začali potulovať všelijakí cudzí ľudia, nebolo veľmi na výber. Nadšení fanúšikovia všetkých vekových kategórií sem začali vo veľkom chodiť a snoriť po okolí, pretože bolo očividne zásadné vidieť miesto, kde Everett Harding vyrastal. Vtedy zasiahla teta Sheri a trvala na tom, aby moji rodičia z bezpečnostných dôvodov ranč ohradili. Ocko vybavil stavebnú firmu a celú záležitosť zatiahol z vlastného vrecka, aby jeho rodinu už neželaní hostia neobťažovali. Napriek tomu som si múry vôbec nepamätala takéto majestátne! Sivý kameň je síce bez jedinej chybičky, ale na tomto mieste vyzerá akosi nepatrične, akoby tu stála pevnosť, a nie domov nejakej rodiny.

Brána sa konečne s hlasným, škriekavým zvukom začne otvárať. Za dverami na mňa už netrpezlivo čaká teta Sheri.

„Mila!“ zvolá a okamžite ma srdečne objíme spôsobom, ktorý si vždy spájam práve s priateľskosťou tunajších ľudí: akoby vás objal medveď. Sheri ma takmer udusí, keď so mnou nadšene máva zo strany na stranu. „No ukáž, nech sa na teba pozriem!“ Odstúpi odo mňa, položí mi ruky na plecía a prezerá si ma, akoby som bola nejaký vzácny exponát.

Hoci je teta Sheri ockova sestra, prakticky vôbec sa nepodobajú. Oco má tmavé, výrazne dramatické črty, zatiaľ čo Sheri má oveľa mäkkší výraz, okrúhle a ružové líca a blondavé,

prirodzene kučeravé vlasy. Je mladšia ako on a na jej sviežej tvári je to vidno.

„Čau, teta Sheri!“ ozvem sa konečne s pojašeným úškrnom na tvári. Predsa len sme sa takmer štyri roky nevideli. Sheri odvtedy nezostarla ani o deň, no celkom chápem, prečo si ma prezerá s takým záujmom. Už nie som to vychudnuté decko s predhryzom a ružovými okuliarmi, tieto neduhy za mňa vyriešili hodiny tanca, strojček a kontaktné šošovky.

„No ty si už jedna krásna, veľká baba!“ povie. „Neskutočne rada ťa vidím konečne takto naživo, a nie cez obrazovku na laptope.“ Potom sa však zamračí a jemne ma štipne do líca. „Ale ten mejkap tu naozaj nepotrebuješ...“

Viem, že má pravdu, a tak len rezignovane pokrčím plecami. Na druhej strane je môj život aj o tom, že nikdy neviem, kde natrafím na niekoho s foťákom. A Ruben mi vtĺkol do hlavy, že musím byť neustále pripravená vyzerat' dokonale; koniec koncov, presne týmto si každý deň prechádza aj moja mama.

Sťažka vydýchnem a je mi jasné, že sa mi mejkap v tej horúčave už aj tak roztápa.

„Je tu strašne teplo,“ skonštatujem.

Sheri sa zachechce a jednou rukou ma objíme okolo ramien. „Vitaj opäť v Tennessee!“

Fairview v Tennessee, aby som bola konkrétna.

Myslím, že práve toto miesto otec stále vníma ako svoj domov a asi je to tak aj prirodzené. Dokonca aj ja som sa tu narodila a aj to predstavuje určitú definíciu domova. Faktom však je, že som väčšinu života strávila v Kalifornii a nič iné veľmi nepoznám, takže je pre mňa určite viac domovom L. A.

K Tennessee necítim tento typ puta, ale asi to ani nemôže byť inak, keďže sme sa odsťahovali, keď som mala šesť.

To si náhodou pamätám celkom presne.

Odchod.

Bola som ešte len prváčka na základnej škole, keď som si musela pobaliť svoje obľúbené hračky do kartónovej škatule, objať naposledy uplakaných starých rodičov a nastúpiť na jednosmerný let do Los Angeles. V tom čase mi nebolo celkom jasné, čo tento odchod znamená, lebo naši o ňom stále hovorili ako o „našom malom dobrodružstve“ a ja som nemala potuchy, ako veľmi sa nám zmení život. Jediné, na čom mi záležalo, bolo, či budem bývať dostatočne blízko pri pláži.

Dôvod sťahovania cez polovicu krajiny bol jednoduchý: šli sme skúsiť splniť otcove sny.

Oco bol vždy triedny klaun, no jeho ďalšiu životnú cestu nenávratne určilo, keď musel v rámci trestu po škole vypo-máhať v miestnom divadelnom krúžku. Z maľovania kulís bol už len krok k objaveniu jeho prirodzeného talentu; navyše, disponoval výzorom filmovej hviezdy a poriadnou dávkou charizmy. Čoskoro sa stal v divadle hlavným lámačom dievčenských srdc. Napriek tomu všetkých prekvapil, keď sa rozhodol vo svojej vášni pokračovať a študovať na vysokej škole múzických umení, kde stretol svoju mamu. Keď skončil výsku, hrával v nízkorozpočtových nezávislých filmoch a pracoval na svojej filmografii. Jeho meno sa postupne čoraz častejšie objavovalo v záverečných titulkoch. A potom sa dostal na kasting k filmu, ktorý mal byť novým hollywoodskym trhákom, a totálne to tam ovládol. Tá rola sa pre Everetta Hardinga stala odrazovým mostíkom k hviezdnej kariére a sláve.